

[Undervisningsministeren.]

minde-Kalundborg ruten, på samme måde som man tidligere har måttet afslå at anbefale fribefordring på andre private ruter og med andre private selskaber.

Niels Ravn: Jeg takker den højtærede minister for svaret, som desværre ikke var særlig imødekommende. Jeg forstår ikke den højtærede ministers argumentation. Ministeren hævder, at hvis man går med til at give fribefordring på denne rute, må også andre private ruter drages ind under fribefordringsordningen. Det er jeg helt klar over. Men når ministeren så tilføjer, at det vil være en yderligere belastning for statskassen, forstår jeg det ikke. Jeg ser sådan på det, at det vil være det modsatte. Rejserne ville i mange tilfælde blive kortere og billigere, og derfor ville man altså ikke belaste, men aflaste statskassen. Og samtidig med at man på denne måde vil aflaste statskassen for ekstra-udgifter, vil man også i dette specielle tilfælde aflaste navnlig den i forvejen overbelastede Store-Bæltsoverfart. Jeg behøver bare at minde om, at i denne vinter, hvor trafikken på Store-Bælt praktisk talt var brudt sammen, var den eneste færge, der kunne sejle, isbryderfærgen „Holger Danske“. I disse katastrofale dage for samferdslen mellem landsdelene var Juelsminde-Kalundborg overfarten praktisk talt intakt. Jeg erindrer også om, at der i denne vinter næsten konstant i nogle måneder har været det, man kalder en godsvognspukkkel ved Store-Bælt. Her har naturligvis en aflastning fundet sted i kraft af Juelsminde-Kalundborg overfarten. Havde vi ikke haft den rute i denne isvinter, ville godsvognspukkelen ved Store-Bælt have været væsentlig større. Og hvad angår ferietrafikken i sommermånederne, så kender vi jo alle sammen ventetiden ved Store-Bælt.

Efter min opfattelse ville en udvidet ordning på de private ruter både aflaste statskassen og aflaste trafikken over Store-Bælt, aflaste det nåleøje, som denne rute jo er

i vort trafiknet. Så set ud fra begge synspunkter vil det efter min mening være en fordel. Endelig må det ikke glemmes, at kommunerne — ganske vist med et beskedent bidrag, men dog med 10 pct. — bidrager til disse ordninger, og det er bl. a. et ønske fra de implicerede kommuner, som jeg her har gjort mig til talsmand for.

Undervisningsministeren (*Helweg Petersen*): Jeg vil gerne gentage over for det ærede medlem, at de udgifter, der følger af transport med statsbanerne, er udgifter, der kommer ind som indtægter på statsbanernes regnskab. Det, der står ganske klart, er jo dette, at hvis man skulle gå ind på den ordning, som foreslås af det ærede medlem, ville det betyde, at jeg skulle ansøge bevillingsmyndighederne om et stort beløb. Jeg tør ikke sige, hvor meget dette beløb ville andrage, men det ville i hvert fald komme til at ligge på mindst 3 mill. kr. Hertil kommer, at en fribefordringsordning af den karakter, der her ville blive tale om, ville blive vanskelig at administrere.

Jeg vil imidlertid gerne sige til det ærede medlem — og det håber jeg kan være til en smule trøst — at jeg er villig til at prøve på at få klarhed over, hvor store udgifter der ville kunne blive tale om. Så kan vi i hvert fald have det beløb som grundlag for vurderingen af, om man i fremtiden, hvor der måtte være bedre muligheder finansielt, end der er i øjeblikket, skulle gå over til en anden ordning. Disse undersøgelser vil jeg gerne prøve på at sætte i gang.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden (sidste) behandling af forslag til folketingsbeslutning angående ejendomsret til lejligheder og andre lokaler [af Finn Poulsen, Thestrup m. fl.].

(Første behandling af forslaget (nr. III) findes i tidenden sp. 1672, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 443).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen gående ud på en ændret affattelse af forslagets tekst.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Forslaget til folketingsbeslutning og ændringsforslaget sattes til forhandling under ét.

Ordføreren for forslagsstillerne (Finn Poulsen): Som det fremgår af den betænkning, der er afgivet af udvalget, kan jeg på et enigt udvalgs vegne anbefale forslaget til folketingsbeslutning, således som det nu foreslås ændret, til vedtagelse i det høje ting.

De forhandlinger, der har været i udvalget, har drejet sig dels om kommissoriets udformning, dels om det påtænkte udvalgs sammensætning, og der er altså herom opnået enighed, ligesom der er opnået enighed med den højtærede boligminister.

Det oprindelige forslag til folketingsbeslutning gik ud på at opfordre regeringen til at nedsætte et hurtigt arbejdende udvalg med repræsentation for folketinget til at udarbejde forslag til en lovgivning, der tilvejebringer fornøden lovhjælp for sær-ejendomsret til lejligheder og andre lokaler. Den formulering, man nu har fundet frem til efter forhandling med den højtærede boligminister, lyder således:

„Folketinget opfordrer regeringen til at nedsætte et hurtigt arbejdende udvalg med deltagelse af en repræsentant for hvert af de i folketingets finansudvalg repræsenterede partier. Der skal gives udvalget følgende kommissorium:

Det påhviler udvalget på baggrund af den eksisterende lovgivning at foretage en undersøgelse af de praktiske muligheder for på andels-, aktie- eller interessentskabsbasis eller ved en individuel sær-ejendomsret at eje eller være medejer af sin bolig i etageejendomme og på grundlag heraf at overveje, om der bør gennemføres særlige foranstaltninger med henblik på at fremme ordninger, hvorved beboere eller indehavere af erhvervslokaler i sådanne huse får lettere adgang til at blive ejere eller medejere af deres bolig eller lokaler. Såfremt udvalget måtte finde foranstaltninger, der forud-

sætter ændringer i bestående lovgivning eller ny lovgivning, hensigtsmæssige, påhviler det tillige udvalget at udarbejde forslag hertil.“

Denne formulering er udarbejdet af boligministeriet og altså enstemmigt tiltrådt af udvalget. Der er ikke hermed tilsigtet nogen realitetsændring i forhold til den oprindelige formulering, der er blot tale om en videre formulering, idet der altså er medtaget også andre former for sær-ejendomsret end dem, der kan beskrives som rent individuelle — også dem, der kan udarbejdes på kollektiv basis.

Jeg skal med disse bemærkninger på et enigt udvalgs vegne anbefale det høje ting at stemme for forslaget til folketingsbeslutning, således som det nu foreslås formuleret.

Rimstad: Det lykkedes jo venstre og det konservative folkeparti at få deres idé om en ændret udmatrikulering af ejendomme bragt i udvalg, og resultatet er altså blevet den bekendte kommission, om hvilken det siges, at en vis mand var den første, der skabte den første udgave af den, da formålet engang for ham var at sylte en sag.

Så langt, men ikke længere lykkedes dette frontale fremstød fra venstre og de konservative, og herefter har den højtærede boligminister taget initiativet og foreslået et 23 mands udvalg — naturligvis uden medvirken af vort parti — som en hurtigt arbejdende kommission. Det skal være en kommission med et særligt kommissorium, som ganske bestemt ikke udmærker sig ved at være skrevet på dansk, men derimod nok på det særlige kancellisprog, som i øjeblikket er genstand for så megen omtale.

I kommissoriet siges det, at det påhviler 23 mands udvalget at foretage en undersøgelse af de praktiske muligheder for „at eje eller være medejer af sin bolig.“ Dette „sin“ er et possessivt pronomen, et ejestedord, der forudsætter et ejerforhold mellem en ejer og en bestemt ting; men ejeren findes slet ikke i sætningen, selv om det altså efter hensigten er kommissionens eller udvalgets opgave netop at finde ham, og derfor kan ordet „sin“ slet ikke anvendes her. Enten må det hedde, at udvalget skal undersøge de praktiske muligheder for „at en borger kan eje eller være medejer af sin bolig“, eller, hvis man ønsker den

[Rimstad.]

mere neutrale form, „skal undersøge de praktiske muligheder for . . . at eje eller være medejer af en bolig.“ For resten finder jeg, at man ikke bør give et hurtigt arbejdende udvalg en kilometerlang sætning som den første i kommissoriet, når man forlanger, at der skal udføres hurtigt arbejde, for der ligger jo her ligefrem en undskyldning for, at arbejdet trækker ud.

I øvrigt mener jeg, at kancellisproget bør afskaffes!

Ved forslaget første behandling sagde jeg på mit partis vegne, at hensigten med forslaget vist er meget fornuftig, men at man ikke må tillægge det nogen speciel betydning som hel eller delvis løsning af det bolignødsproblem, der i dag rider befolkningen som en mare. Der har i forslagsstillernes presse været skrevet et og andet om dette forslags fortræffelighed netop til afhjælpning af bolignøden, og det er så helt afgjort at overvurdere virkningen af de yderst beskedne muligheder, der her åbnes.

Hermed sluttede forhandlingen.

Ændringsforslaget om en ny affattelse af teksten i forslaget til folketingsbeslutning og teksten, således ændret, vedtoges uden afstemning.

Forslaget til folketingsbeslutning vedtoges ensstemmigt med 109 stemmer.

Første næstformand (Vagn Bro): Der vil nu blive givet boligministeren meddelelse om denne vedtagelse.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om foranstaltninger mod forstyrrelse af radiomodtagning.

(Lovforslaget (nr. 120) findes i tillæg A. sp. 1497, fremsættelsen i tidenden sp. 4113).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Nina Andersen: Når man sidder og lytter til sin radio og der bliver et frygteligt spektakel i den, eller hvis man ser fjernsyn og billedet forstyrres, er det noget, man

bliver irriteret og gal over. Hvis i tage på søen billedet på en radarskærm forvrænges og utydeliggøres, eller hvis en hjælpe-tjenestes radiomeddelelser ødelægges, så de kun kommer delvis frem, er det et spørgsmål om liv og død. Det er de to områder, som lovgivningen om forstyrrelse af radiomodtagning beskæftiger sig med, og som er fastlagt dels i loven om radioforstyrrelser og dels i loven om visse højfrekvensudsendelser.

Det er efterhånden blevet klart, at den lovgivning, vi har, ikke mere er tilfredsstillende. Dels er der kommet så meget mere elektrisk apparatur frem, dels har man gjort forøget anvendelse af de ultrakorte bølger, og dels anvender man radio og fjernsyn på en række områder, hvor man ikke tidligere har anvendt dem. I den anledning blev der i 1959 nedsat et udvalg, som skulle beskæftige sig hermed. Det blev allerede ved udarbejdelsen af kommissoriet klart, at der manglede beskyttelse i den gældende lovgivning, f. eks. manglede der beskyttelse af civile og militære radaranlæg, af lytteposter og pejletjenester for skibe og luftfartøjer, af landingssystemer, radiofyre for luftfarten og sikkerhedstjenesten, et stort og vigtigt område. Desuden var det tvivlsomt, hvorvidt fjernsynsmodtagningen var dækket af den gældende lovgivning. Endvidere er beskyttelsen mod de støjfrembringende anlæg, som faldt ind under loven, ikke tilstrækkelig. Der mangler beskyttelse mod støj fra automobil- og andre forbrændingsmotorers tændingsanlæg blandt andre ting. Endelig er den gældende lovgivning sådan, at der kun kan gribes ind imod den støj, som er fastslået — der er altså ikke mulighed for forebyggelse efter den gældende lov — og man kunne måske også sige, at der ikke er nogen definition af, hvad man forstår ved forstyrrelser.

Der er nu fremsat et forslag, som hviler på det udvalgsarbejde, det grundige udvalgsarbejde, som er gennemført. Det drejer sig om et forslag til rammelov. I § 1 tales der om forebyggelse af forstyrrelse af radiomodtagning. Her er man altså nået til den vigtige ting forebyggelse. Desuden omfatter lovforslaget nu praktisk talt hele området. Lovens rammer skal fyldes ud ved bekendtgørelser, som udarbejdes af et